

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118652832/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Sivlanser løber ud langs den flade Bund og spejder til alle Sider, om nogen Fjende nærmer sig.

Men nej, i Aarhundreder laa Øen herreløs, den vildtvoksende Natur skræmmede Mennesker bort.

Endnu er der over den et Minde om den evigtrislende Brænding, der omgav den, da den var et Skær i Havet.

Det suser og syder gennem det vindtørrede Løv, som søgte fra alle Kanter en svag, men vedholdende Brise ind mod denne Holm. Og alt det sydende Sus har vendt sig indad og samlet sig midt paa selve Øen som en forunderlig Mumlen, der hvisker og hvisker med Millioner af Blades Tunger.

Men mod Aften stiger Brusct til et tungt og monotont Suk, der gaar saa uhyggeligt dybt til Naturens Sjæl, at Ravnens vaagner derved og skræpper højt som et ondt Varsel. Thi Ravnens er den eneste Fugl, der bebod denne Ø. Alle de smaa Sangere tør ikke være i det evigtrislende Sus, som vilde drukne deres spæde Sang. De flyver forbi paa skyndsomme Vinger, og det dybe Løvmørke drager dem ikke.

Engang er en saaret Krieger tyet hertil. Han laa i en Baad, gemt under et forrevent Sejl, han

laa langs Bundplankerne uden at kunne røre sig, hans Tunge brændte i Saartørst, hans Fingre klamrede om det Bræt, der laa over Bundvandet, Neglene borede sig fast i det møre Træ og rev det bort, og han drak af det slimede grønne Vand, han saa en Regnorm krympe sig deri, men han væmmedes ikke, han drak og drak af den raadne Drik, og Trætheden tog ham, og han sov ind.

Saa drev Strømmen ham mod Æbelø, ind mellem Siv og Rør, der lukkede sig om ham og lig en Lansevagt førte ham videre som Øens Fange.

Bredden dannede en lille Fjord, hvor Bunden hævede sig paa den ene Side som en kroget Finger. Denne Finger greb ham og holdt ham fast. Og Søen rejste sig under Aften og drev tungt op mod Øen, og den lille Baad huggedes læk mod den grusede Grund, og Vandet trængte ind og vækkede den sovende Krieger.

Hvor længe han havde ligget der, vidste han ikke, men Jærnsværdet var bleven rødt af Rust, og Blødet var størknet til en tyk Skorpe paa hans Bryst.

Vandet isnede ham igennem, og Trærnes Susen isnede ham endnu mere. Ubarmhjertigt